

VÁBENÍ LANGUEDOCU

Jana Leveque

Okouzlující příběh
z jižní Francie

VÁBENÍ LANGUEDOCU

Jana Leveque

VÁBENÍ LANGUEDOCU

Jana Leveque

Copyright © Jana Leveque, 2025

Cover design © Miroslav Ferdinand

Cover illustration © Depositphotos a Midjourney

Vydalo nakladatelství Fortuna Libri Publishing, Praha 2025.
www.fortunalibri.cz

Odpovědná redaktorka: Mgr. Erika Hanáčková

Jazyková korektura: Šárka Marčanová

První vydání

Tato kniha je fikce. Jména, postavy, místa a události jsou dílem autorčiny fantazie nebo byly použity fiktivně. Jakákoliv podoba s žijícími či mrtvými osobami, událostmi či místy je čistě náhodná.

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být reprodukována, ukládána do informačních systémů nebo rozšiřována jakýmkoliv způsobem, ať už elektronicky, mechanicky, fotografickou cestou, nebo jinými prostředky, bez souhlasu majitele práv.

ISBN 978-80-7546-660-0

*„Je-li láska silná,
nic ji nezadrží, její úmysly se splní,
a když dojde cíle, který si vytkla, domnívá se,
že vše ostatní je vedlejší.“*

MOLIÈRE

1.

Maya stála na letišti a smutně sledovala shluk lidí stojících řadu před vstupem do odletové zóny. Srdce jí prudce bilo nervozitou a z očí se jí koulely slzy jako hrachy. Už je to tu zase. Pokolikáté už? Když se zhruba před rokem a půl náhodou seznámila s Bastienem, nedokázala si představit, jakou neskutečnou radost bude pociťovat při každém jejich setkání a jak obrovský smutek bude provázet každé jejich odloučení. Prudce si otřela slzy z tváře a přijala nabízený papírový kapesník od muže svého života.

„Neboj, zase se brzy uvidíme,“ uklidňoval ji.

Pro Mayu to velká útěcha nebyla. Věděla, že to jeho „brzy“ bude trvat minimálně tři měsíce a ji bude čekat zase jenom kolotoč v práci a pár dní volna na nutný odpočinek. Jako zdravotní sestra si volna zrovna příliš neužívala a byla ráda, když se jí a jejímu Bastienovi podařilo vykouzlit pár společně strávených dní, protože i on, jako tenisový trenér pracující pro francouzskou tenisovou federaci, to s volnem neměl jednoduché.

„Už musím jít.“

Držel její tvář ve svých dlaních. Pátavě se zadíval do jejích zelených očí a palci jí setřel tekoucí slzy, zatímco sám zadržoval smutek. Popadl černou sportovní koženou tašku, naposled ji políbil a pak už zmizel v chumlu lidí směřujících

k bezpečnostní letištní kontrole. Ještě ho zahlédla, jak jí posílá vzdušný polibek, a pak už jen bez hnutí stála a dívala se za ním do doby, než jí zmizel z dohledu. Nakonec se přinutíla k pohybu a vydala se na parkoviště.

Na cestě k autu se však stalo něco podivného. Zvedl se vítr, s neutuchající naléhavostí si pohrával s jejími vlasy a Mayi se náhle zmocnil zvláštní pocit. Jako by jí tento prudký vítr chtěl něco říct, utěšit ji a usušit horké slzy na jejích tvářích. Nebe bylo bez mráček a zpěv větru jako by ji chlácholil, že vše bude v pořádku. Maya se snažila tomu nevěnovat pozornost. Soustředila se jen na sebe a své pocity.

V řadě aut našla to svoje, nasedla a znovu si povzdechla. Poslední uszlžený pohled směrem k letišti.

„On je tam a já tady. Taková nespravedlnost.“

Otočila klíčem v zapalování, pustila rádio nahlas, aby přehlušila to tíživé ticho a s těžkým srdcem opustila letiště. Cestu domů ani nevnímala. V hlavě měla prázdno a bezmyšlenkovitě otáčela volantem až do doby, než zaparkovala nedaleko svého domu. Opřela se do těžkých zdobených dřevěných dveří a ty se se zaskřípěním otevřely. Smutně se sunula po schodech do třetího patra nově zrekonstruovaného secesního domu v Karlíně.

Zastavila se před dveřmi svého pronajatého bytu. Opřela se o futra, aby neztratila stabilitu. Aspoň tu fyzickou, když už ji ta duševní opustila s odjezdem drahého Bastiena. Vyklouzla z bílých tenisek, otočila klíčem v zámku a vplula dovnitř. Zamkla za sebou, klíče vhodila do krémového plátěného košíčku na polici dřevěného regálu a opatrně našlapovala po podlaze, jejíž dřevěná prkna na několika místech zavržala. Zamířila předsíní do koupelny. Opláchla si obličej napučený od pláče a odlíčila rozmazanou řasenku.

„Podívej se na sebe,“ hořce se zasmála svému odrazu v zrcadle. Utřela si mokrý obličej a odešla do kuchyně postavit na čaj. Velká okna směřující do klidného vnitrobloku nabízela příjemný výhled. To Maya vždy oceňovala a ráda se jimi dívala ven. Zamilovala si tento slunný jednopokojový byt, který jí levně pronajímali rodiče její kamarádky Hanky a který jí poskytoval potřebné útočiště vždy, když to potřebovala. Třeba zrovna jako dnes...

Cítila se úplně emocionálně vyždímaná. Chvilé trávené s Bastienem prožívala naplno a odloučení od lásky jejího života nesla přetěžce. Nesnesla pohled na postel, ve které se ještě dneska ráno spolu probouzeli. Náhle jí přišla prázdná a studená. Nesnesla pohled na kuchyňský stůl, u kterého spolu jedli, na gauč, na kterém se spolu mazlili. Bastien byl pryč, tak daleko, nedosažitelný, a její srdce bylo s ním. Uvědomovala si, že teď se bude muset na čas spokojit pouze s výměnou zpráv a videohovory. Sychravé aprílové počasí vystihovalo její momentální ponurou náladu. Aby si ji zlepšila, pustila si jejich písničku od Francise Cabrela *„Je t'aimais, je t'aime, je t'aimerai“* (v překladu: *Miloval jsem tě, miluji tě a milovat tě budu*), milostnou píseň, kterou jí Bastien pouštěl, když za ním poprvé přijela.

Pohodlně se usadila na gauči, přehodila přes sebe pléd, opřela si hlavu o opěradlo. Zaposlouchala se do melodie písničky, zavřela oči a na chvíli se zasnila. Vzpomínkami se nechala unášet k Bastienovi. Byl to krásný brunet se smyslem pro humor a na to, že byl Francouz, byl i celkem vysoký. Milovala na něm úplně všechno, ale nejvíc jí učaroval jeho pohled a okouzlující úsměv. Měl hluboký hlas a s Mayou spolu mluvili prozatím anglicky; když však Bastien promluvil francouzsky, Maya celá roztála. V tu chvíli byl pro ni tím nejatraktivnějším mužem na celé planetě.

Jemná melodie se čím dál více vzdalovala, postupně zněla jako ozvěna a odnášela ji do světa snů... Ani nevěděla jak a v tu ránu usnula na světle béžovém gauči, zachumlaná do teplého plédu hořčicové barvy. Zdálo se jí, že se ocitla s Bastienem na písčité pláži, horký vítr jim čechrá vlasy a oni si za zpěvu cikád užívají západ slunce...

Znenadání ji z lehkého spánku probudilo krátké vibrování mobilu. Rychlým pohledem na displej zjistila, že jde o zprávu od Bastiena. Koukla na velké kovové nástěnné hodiny s římskými číslicemi ve vintage stylu, visící na zdi pokoje, který jí sloužil jako obývací a ložnice zároveň, a únavou zívla. Ručičky na hodinách ukazovaly 22 hodin. Vůbec si neuvědomila, že už je tolik. Venku už se dávno setmělo. Ulice prosvěťovaly pouliční lampy a rozsvícená okna okolních domů. Jak dlouho spala? Bastien jí oznamoval, že bezpečně přistál v Montpellier. Píchlo ji u srdce, když si uvědomila, že jej zase dlouho neuvidí. Od momentu, co jí tento kluk z jihu vstoupil do života a jako slunce jí ho rozzářil a naplňoval, ho nemohla pustit z hlavy. Celý život čekala na muže, jako je on. Jenže On je teď pryč.

Hned ráno po včerejším Bastienově odjezdu do Francie čekal na Mayu návrat do reality a pohoda společně strávených dní se rozplynula jako pára nad hrncem. Maya si to uvědomila okamžitě, když vešla do budovy nemocnice, prošla rozsáhlou halou, kde už čekali první pacienti na příjem, a dlouhou chodbou došla k oddělení, kde pracovala. Po příchodu do šatny pro sestry, kde se převlékaly z civilního oblečení do praním vybledlých zelených uniforem, už ji ale opět zaplavil pracovní zápal a smysl pro zodpovědnost. Bastiena se snažila vytěsnit z hlavy, co to jen šlo. Práce na tomto oddělení byla pro ni opravdu srdeční záležitost, a to nejen ve smyslu, že se jedná o pacienty po operaci srdce. V pomoci

lidem nacházela smysl. Práce ji nejen bavila, ale také jí hodně dávala a mnoho ji naučila. Být zdravotní sestrou na jednotce intenzivní péče pro ni znamenalo být všestranná, umět se přizpůsobit, a hlavně být pozorná. Bylo nutno zajistit spoustu technické a náročné péče a zároveň se snažit být tu jak pro nemocné, tak pro jejich rodiny – zajišťovat jim pohodlí, uklidňovat je, když prožívají strach o své příbuzné, a konejšit je, když jsou jejich blízcí ve vážném stavu nebo se jejich zdravotní stav nelepší.

Heslem její kolegyně Andrey bylo: *„Nevidíme jednoduché věci, ale tato služba nám toho tolik přináší. Je to týmový duch, každodenní výzva a v této službě se toho člověk tolik naučí nejen od pacientů, ale také od kolegů.“*

Na svou kolegyni a současně velmi dobrou kamarádku Andreu se moc těšila. Nemohla se dočkat, až jí dopodrobna vyličí svůj týden volna strávený s Bastienem. Ale na to si bude muset ještě chvilku počkat.

O půl šesté ráno se spolu se všemi svými kolegyněmi seřadily před tabulí na sesterně, kde jim směnová sestra přidělila pacienty. Mayin pacient byl ještě na operačním sále, proto zatím pomáhala Andree s tím jejím, který ležel na boxu, tedy v proskleném pokoji, který se nacházel hned vedle Mayina boxu. Když Maya pomohla Andree nasetovat dialýzu, vrátila se následně na svůj box, aby vše nachystala na příjem „svého“ operanta, až se vrátí ze sálu po náhradě aortální chlopně.

Zrovna připravovala plicní ventilátor, když do „jejího“ dvojboxu nahlédla Andrea.

„Nemáš tady Betadine navíc? Zrovna chci dělat převaz rány a zjistila jsem, že mi chybí.“ Koukla na převazový vozík umístěný u zdi dvojboxu, ani nepočkala na odpověď a rovnou si vzala, co potřebovala.

„No jo, mně tam vedle chybí, a ty si tu syslíš rovnou dvě lahvičky. Pomůžeš mi pak vytáhnout vedle drény?“ houkla ještě na Mayu Andrea.

„Hned přijdu, jen co zkontroluju těsnost dýchacího okruhu a přívod kyslíku. Pak jsem jenom tvoje,“ mrkla na svou oblíbenou kolegyni Maya.

„Zajdeme po práci na skleničku a povíš mi, jak bylo,“ se zvonivým smíchem zavřela dveře boxu Andrea.

Po příjezdu operanta už se Maya nezastavila. Čas do konce služby rychle utekl. Ani se nenadála a už čekala s Andreou před nemocnicí na autobus.

„Tak jak bylo?“ vyzvídala Andrea.

„Krásně,“ špitla Maya a postrkovala kolegyni do autobusu, který právě přijel.

Dojely na zastávku Anděl a zamířily do oblíbené pizzerie. Objednaly si pizzu a bílé víno a Maya Andree líčila barvitě detaily ze svého posledního setkání s Bastienem.

„Poslyš,“ ukousla si Andrea kousek pizzy.

„Nikdy jsi mi pořádně nevyprávěla, jak jste se vy dva vlastně seznámili.“

Maya se na ni usmála. Při vzpomínce na Bastiena se nemohla než smát. Zadívala se na svoji blondátou 27letou atraktivní kolegyni. Pacientům musela připadat jako anděl dokonce i v pracovním mundúru. Andrea se ráda malovala, nosila výrazné náušnice a měla vkus na oblečení. Maya si vedle Andrey vždycky připadala trochu jako šedá myška. Hodnotila se jako úplně normální holka, štíhlá brunetka středně vysoké postavy, pracovitá, nezávislá a obdařená smyslem pro spravedlnost. Jméno, nebo spíše přezdívku, Maya získala odvozením od svého jména Marie. Poprvé ji tak oslovil Bastien. Vůbec jí to nevadilo, protože se nikdy se jménem Marie úplně

neztotožnila a jméno Maya jí připadalo milejší a trochu exotické.

Večere mile ubíhala a jako obvykle spolu nestihly probrat všechna témata. Když se konečně s Andreou rozloučila, zamířila do svého bytu. Čekal ji den volna před noční službou. Na svůj volný den neměla žádné plány. Venku bylo deštivo a pochmurno. Dny volna se jí navíc od seznámení s Bastienem neskutečně vlekly. Někdy se rozhodovala, jestli nepojede na víkend k rodičům na Moravu, ale nezřídka její plány překazila teta Květa, kterou nemohla vystát.

Pracovní dny jí naopak utíkaly a ona si jen odškrtávala v kalendáři dny do dalšího setkání se svým Francouzem. Volné chvíle se snažila věnovat francouzštině a přitom myslela na Bastiena. Byla zamilovaná, ale co on? Myslel to s ní upřímně?

Je to velké slovo: *Milovat*. Kolik knih by bez něj nespátrilo světlo světa? Kolik příběhů by postrádalo smysl? Francouzština ví, jak mluvit o lásce. Přestože se francouzsky nikdy předtím neučila, nyní využívala příležitost, aby do sebe nasála tento krásný jazyk básníků. Francouzština jí však zákeřně odolávala. Maya měla pocit, že se francouzsky snad nikdy nenaučí. Velkou motivací jí byl Bastien. Toužila se s ním domluvit v jeho rodném jazyce. Často si kladla otázku: „A co když se jednou do Francie odstěhuju? Přece se budu muset nějak dorozumět. Vždyť Francouzi jsou obecně známí tím, že nemluví anglicky.“

Když však otevřela učebnici francouzštiny, zaúpěla. Láska musí být rozhodně jedním z důvodů, proč se cizinci učí francouzsky. Zahleděla se na řádek v učebnici francouzštiny, ze které se snažila pochopit skloňování slova *appeler* (*volat*), které se píše se dvěma p a jedním l, jenže například v první

osobě jednotného čísla už je zrada v podobě dvou p a dvou l (*j'appelle*).

Jedním z aspektů, který navíc ztěžuje učení francouzského jazyka, je výslovnost, která se liší také u jednotného a množného čísla. Třeba takové hovězí maso boeuf se vyslovuje s f na konci, ale v množném čísle bœufs nevyslovujeme ani f, ani s... co pak teprve slova jako *oko* (*œil*) – *oči* (*yeux*), *kůň* (*cheval*) – *koně* (*chevaux*) a tady hned pozor a nepoplést si *koně* (*chevaux*) s *vlasy* (*cheveux*)! Bylo toho tolik a ona si neuměla představit, že by její hlava byla schopna pojmut byt jen polovinu z francouzské gramatiky.

Zhluboka se nadechla, zaklapla učebnici a zkontrolovala čas na mobilu. Neučila se ještě ani hodinu, ale i tak jí to připadalo jako věčnost. Rozhodla se o své úsilí podělit s Bastienem. Musí přece ocenit její snahu. Bastien ji však předběhl a napsal jí jako první.

„*Bonjour mon amour, comment ça va?* Jak se máš? Jsi v práci?“

Maya se v tu chvíli zatetelila potěšením. Srdce jí poskočilo jako vždy, když jí napsal.

„Zrovna jsem na tebe myslela, asi telepatie,“ odepsala mu a přidala rozesmátý emotikon.

„Chybíš mi, jsem momentálně v Toulouse. Máme tady regionální setkání nejlepších hráčů mezi deseti až patnácti lety z tenisových klubů Méditerranée a Pyrenejí. Dohromady to je 28 chlapců a dívek. Tenisový klub by se ti určitě líbil. Zítra musím do *Carcassonne*,“ dodal a poslal jí fotku z klubu.

Zadívala se na fotku z tenisové haly a v početné skupině dětí a trenérů hledala Bastiena. Stál na okraji první řady, hned vedle pohledné ženy, kterou držel kolem jejích ramenou. V Maye hrklo. Kdo je to? Proč tu ženu drží kolem

ramenou? Nikdo další se na fotce takto neobjímá. Nechtěla se na ni Bastiena hned ptát, aby nebyla za stíhačku. Hlodal v ní však červík podezřívavosti. Dělá dobře, že si udržuje vztah na dálku?

„Má to vůbec šanci?“ zabručela nakvašeně.

Nakonec mu pak už jen napruženě odpověděla, aby si to užil. Jde na noční. Brzy se mu ozve. Bastien jí popřál klidnou službu a připomněl:

„Dávej na sebe pozor, *mon amour*. Musím tě obdivovat za to, jaká jsi. Dobrou noc, moje nejoblíbenější zdravotní sestřičko. Brzy se uvidíme.“

Maya se ušklíbla. Ta holka vedle Bastiena ji nenechávala chladnou. Uraženě, s myšlenkou na Bastiena objímajícího cizí holku, odešla do nemocnice.

2.

Noční služba se jí nekonečně táhla, navíc dnes neměla štěstí. V jejich obvyklém kolektivu zastupovala sestra z jiné skupiny, která nahrazovala Andreu. Nejenže Andrea onemocněla a bude jí chybět, ale ještě navíc jim bude noční službu znepríjemňovat protivná kolegyně Věra. Tahle ženská měla akutní potřebu sledovat ostatní, za zády je pomlouvat, kritizovat a o jakémkoliv „prohřešku“ podle svých kritérií hned za tepla informovat vedení. Svoji kritiku doprovázela špatnými vtipy a posměchem na adresu oběti, kterou si ten den vyhlédla. Maya si toho dávno všimla. Kdykoliv dorazila do práce v dobré náladě, pokaždé, když narazila na Věru, ji za pár sekund zaplavily negativní pocity. Proto se svojí toxické kolegyni snažila vyhýbat, co to jen šlo. Tuto noční směnu však měla smůlu. Věře byl přidělen pacient hned vedle Mayina boxu. Nedalo se nic dělat. Maya si bude hledět svojí práce a bude se snažit eliminovat veškerý možný kontakt s Věrou. Aspoň takový měla plán, jenže člověk míní, osud mění.

Maya si přebrala službu, zkontrolovala dokumentaci a připravila léky, které docházely v perfuzorech. Věře se prozatím úspěšně vyhýbala. Kolem desáté hodiny stav jejího pacienta vyžadoval tak zvaný Swan-Ganzův balónkový katetr. Ten se zavádí cestou jugulární žíly uložené na krku, ve směru toku žilní krve do horní duté žíly, pravé poloviny srdce, a nakonec

do plicního oběhu. Při zavádění je balónek prázdný, nafoukne se až v horní duté žíle. Pak vplouvá přes pravou síň a komoru do plicní tepny. Během vyšetření se měří tlak v horní duté žíle, v pravé síni, pravé komoře, plicnici a po posunutí katetru a zaklínění balónku v plicní tepně se změří tak zvaný „tlak v plicnici v zaklínění. Z výsledků měření lze vypočítat veškeré hodnoty informující o stavu krevního oběhu pacienta.

Sloužící anesteziolog požádal o přípravu materiálu. Maya si vše nachystala na pojízdný pochromovaný vozík, který předem vydezinfikovala. Ve skladu materiálu ale nemohla najít příslušný katetr. Okolo skladu však zrovna procházela Věra, a tak se jí rovnou zeptala, jestli neví, kde jsou sety na zavedení Swan-Ganzova katetru.

„Magistra to neví!“ zapištěla Věra a se škodolibým smíchem jí ho podala.

Pak se zašklebila a odešla po své práci. Posměšky kvůli svému vysokoškolskému titulu nezažila Maya poprvé. Někdy ji zaplavil pocit, jako by se za něj snad měla stydět. Přitom tomu dala tolik, aby studium na vysoké škole dokončila. Chodila do práce, hlavně na noční směny a o víkendech, a po nich se nejednou vydala na přednášky. Nezřídka spala jen pár hodin denně. Netušila, za co by se měla jako magistra podle některých kolegyně stydět. A že někdy něco neví? A kdo ví všechno?

Kolem půlnoci zavládl na oddělení klid, a tak se Maya nabídla, že uvaří kávu. Svého pacienta nechala na chvíli na starost Věře, než se káva uvaří. Zašla do kuchyňky, připravila kávu do hrnečků náležejících jejím kolegyním a taky do svého bílého hrnku s obrázkem stetoskopu, sesterského čepčku a s nápisem: „*Jsem zdravotní sestra, jaká je tvoje super síla?*“ Postavila šálky na tác a pomalým krokem, aby voňavou

kávu nevyčila, ho nesla na sesternu. Když se blížila k sesterně, zaslechla Věrin hlas, jak říká ostatním:

„Bože, ta Maya je děsná! Zrovna jsem jí musela měnit stříkačku v perfuzoru. To si to nemohla vyměnit, než šla vařit kávu? To já bych nikdy neudělala.“

„To je ale mrcha!“ zamračila se Maya a zaposlouchala se do hovoru.

Hlas kolegyně Dany Věře odpovídal:

„A tak třeba si toho nevšimla. Však ti řekla, ať jí to tu pohlídáš. Třeba si myslela, že jí to ještě vyjde, než uvaří kávu, a stříkačku vymění, až se vrátí z kuchyňky. Vždyť si to všechno připravila. Nenechala ti prázdnou stříkačku v perfuzoru a žádnou náhradní. Měla všechno nachystáno.“

Maya v duchu Daně poděkovala, že se jí zastala. Věra si ale nedala pokoj:

„To je celá Marie! Na nic nedává pozor!“

Dana už jí musela krotit. Když Věra pochopila, že tady s kritikou Mayi neuspěje, začala se trefovat do Andrey, která tam, chudák, ani nebyla. Maya se zhluboka nadechla a došla na sesternu. K Věře ani k tomu, co slyšela, se vůbec nevyjadřovala. Nechtěla čerit vody, ale lehce jí nebylo. Na Věru se po zbytek služby už ani nepodívala. Věra pak po oddělení pobíhala jako tryskomys a tvářila se důležitě jako ředitelka zeměkoule.

Ráno se Maya převlékala v šatně, kde se nacházela také zmíněná kuchyňka. Znenadání ji vyrušil hluk, kterému vedl rozčilený Věrin hlas. Do šatny vplula jako velká voda, která po sobě nenechá kámen na kameni. Maya se tiše dál převlékala u své otevřené skříňky a nedala o sobě raději vědět. Věra si za dveřmi otevřené skříňky vůbec Mayi nevšimla a nahlas spustila:

„Ta Marie si myslí, že jsme její služky. To nemůže ani umýt hrnky od kávy?“

Maya si pomyslela: „Za dobrotu na žebrotu.“

Opravdu neumyla hrnky, co přinesla ráno do kuchyňky, protože se chtěla nejprve převléct, než je umyje. Kdyby ale věděla, že to Věra tak nafoukne, umyla by je hned.

„Ale nevadí, další kávy se ode mě už nikdy nedočká,“ zařekla se Maya. Vyšla zpoza skříněk a Věra ji konečně zaregistrovala.

„Jo, tak ty jsi tady? No, tak jsi to slyšela!“ vyhrkla Věra teatrálně a ani se nezastyděla. Maya v duchu zaskřípala zuby a odcházela z nemocnice celá otrávená. To byl teda den a vlastně i noc! Nejprve ta fotka od Bastiena a teď ještě Věra!

3.

Po příchodu domů Maya vztekle hodila klíče do košíku, dala si horkou sprchu a doufala, že ze sebe smyje ten vztek na Věru a vlastně i na Bastiena. Bohužel se jí to nepovedlo, protože když si lehla do tmavě fialových saténových peřin, aby se po noční službě trochu vyspala, nemohla vypnout a jen myslela na to, proč si stále nechává toto chování od Věry líbit. Věře nebylo lehké odporovat. Měla o sobě vysoké mínění a z nějakého důvodu pojala přesvědčení, že kádrovat ostatní má v popisu práce, protože je služebně starší. U směnových sester byla oblíbená, protože věděla, jak jim podlézat. Tu jim donesla kafičko, tu se nabídla, že uklidí sklad, zkontroluje lékárnu a tak dále. Vše ale dělala hlavně proto, aby získala přehled o všem, co se na oddělení šustne. Maya s tím nemohla mnoho dělat, protože na oddělení byla necelé čtyři roky. Oproti tomu Věra už tam sloužila patnáct let a mnohé sestry a doktory znala z dob, kdy společně začínali.

Maya se snažila na Věru už nemyslet a svoji energii věnovat užitečnější věcem. Teď například tomu, aby zjistila, kdo je ta neznámá na fotce s Bastienem. Napsala mu, ale na jeho odpověď musela čekat. Neodepsal jí obratem, jak tomu bývalo zvykem.

„Že je v tom ta holka z fotky?!“ vrtalo jí hlavou. Nakonec ji přemohla únava z noční a Maya se odporoučela do světa snů.